

PARAULES DE VIDA

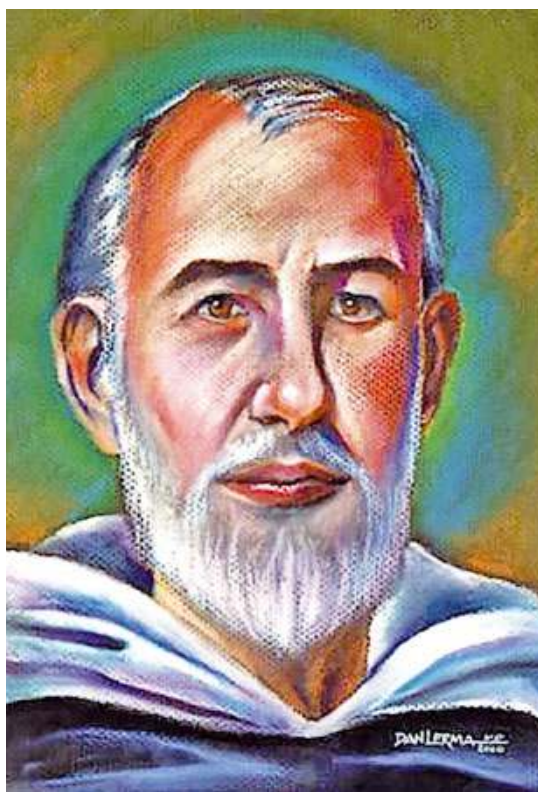
MISSIONERS MÀRTIRS DE LA NOSTRA DIÒCESI (II)

Sant Pere Màrtir Sans i Jordà

La celebració del Mes Missioner Extraordinari que ha tingut lloc durant el mes d'octubre passat, és una bona ocasió perquè recordem als grans missioners que la nostra diòcesi ha donat a l'Església universal. Per data de naixement, al beat Jacint Orfanell el segueix sant Pere Màrtir Sans i Jordà. Va nèixer a Ascó el 3 de setembre de 1680, on és batejat el mateix dia a l'església parroquial. Als 10 anys marxa a Lleida a estudiar, acollit pel seu oncle Miquel Jordà, sacerdot en la catedral d'aquesta ciutat. Set anys més tard ingressa en el convent dels dominics i al cap d'un any de noviciat fa la professió solemne. Després de l'ordenació sacerdotal, en 1704, va romandre allí quatre anys més, fins que en 1708 els seus superiors el destinen a Saragossa. Durant alguns anys es va dedicar al ministeri de la predicació en diferents pobles de l'Aragó i de Catalunya.

Després de manifestar als seus superiors el desig de ser missioner, en 1712, juntament amb altres missioners, partí cap a Filipines, on arribaren l'agost de l'any següent. Durant dos anys aprèn xinès a Manila i en 1715 parteix cap a la Xina, a la província de Fo-kien, on va desenvolupar una immensa tasca evangelitzadora.

En 1729 començaren les dificultats per als missioners i es refugiaren en Cantó. És llavors quan el nomenen bisbe de Mauricastro i vicari apostòlic de Fo-kien, i on rep l'ordenació episcopal. Expulsat de Cantó, es refugia a Macau. Allí va desenvolupar

lupar una intensa activitat evangelitzadora i va escriure una *Apologia de la Religió cristiana*. En 1738 torna a Fo-kien, on es va dedicar a cuidar la fe dels cristians clandestinament i superant moltes dificultats a causa del clima de persecució i de la seua delicada salut.

El 30 de juny de 1746 va ser empresonat i traslladat juntament amb altres missioners a Foxeu, on patí tortures i interrogatoris humiliants, que en cap moment van fer trontollar la seua fe. El bisbe Serrano, company seu a la presó i testimoni dels fets, va escriure una relació del judici al qual va ser sotmès. En el seu informe conta la paciència que va tenir enmig de tant sofriment, confortat pel record de la Passió de Crist: quan li preguntaven el motiu que l'havia impulsat a anar a la Xina, responia que era el desig de la salvació de les ànimes i la certesa que rebria el premi de la Vida eterna si patia la mort per l'Evangeli; manifestà obertament que la seua missió consistia a ensenyar a creure i estimar Déu, sense la qual cosa és impossible salvar-se, i que eixa fe es fonamentava en el testimoniatge de la Sagrada Escripura.

Per la confessió de la fe va ser condemnat a morir degollat, juntament amb altres quatre missioners. La confirmació de la sentència per part de l'emperador no arribà fins al 24 de maig de l'any següent. Rebé la notícia el mateix dia i es preparà per al martiri, que va tenir lloc dos dies més tard. Va ser beatificat pel papa Lleó XIII en 1893 i canonitzat per sant Joan Pau II l'1 d'octubre del l'any 2000.

Que el seu testimoniatge ens ajudi a valorar la fe que vam rebre en el nostre baptisme.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu és Déu de vius

Avi són els saduceus els qui volen posar a prova Jesús.

Els saduceus eren un grup social de la classe alta, format per comerciants, terratinents, empresaris... Racionalistes pragmàtics, eren mal vistos per la gent senzilla del poble. Religiosament només reconeixien la Llei jueva. I no acceptaven la resurrecció dels morts. Políticament eren condescendents amb el domini romà a Palestina perquè en treien beneficis econòmics. Amb la destrucció de Jerusalem per part dels romans l'any 70, van quedar molt en evidència i gairebé desapareixen de l'escena social.

Els saduceus doncs, per ridiculitzar la creença en la resurrecció dels morts, posen un exemple inspirat en la llei del levirat però exagerant-lo. El levirat pre-

tenia conservar la família: si un home jove moria sense fills, el seu germà solter es casava amb la viuda per donar descendència i fills al difunt.

Jesús respon negant que el matrimoni perduri en l'altra vida, les circumstàncies de la vida terrena no es reproduïen en la vida eterna on els cossos són transformats. La vida dels ressuscitats serà tan diferent i tan nova que no ens serveixen les comparacions amb les situacions que nosaltres coneixem.

En la seva resposta, Jesús afegeix un altre tema: «Déu és Déu de vius». Quan Jesús respon als saduceus que el Senyor és «el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob», els diu que Déu és Déu de vius i no de morts. Posa llum a un fort convenciment dels creients: si l'home ve de Déu, si el té per Pare, vol dir

que la vida humana no pot plantejar-se sense aquesta constant referència a Déu, al Déu de la vida, encara que les circumstàncies del nostre món ens parlen de destrucció i de mort.

Déu és font inesgotable de vida. Amb el pas dels anys, la mort no va deixant Déu sense els seus fills i filles. Ell els ha creat, en té cura, els defensa, se'n compadeix i rescata la seva vida de la mort.

Quan nosaltres plorem que els hem perdut a la terra, Déu els contempla plens de vida en el seu amor de Pare.

Els creients sabem que un dia, més enllà dels fracassos i de la mort física, aconseguirem la plenitud en la vida infinita de Déu.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

MISIONEROS MÁRTIRES
DE NUESTRA DIÓCESIS (II)

San Pere Màrtir Sans y Jordà

La celebración del Mes Misionero Extraordinario que ha tenido lugar durante el pasado mes de octubre, es una buena ocasión para que recordemos a los grandes misioneros que nuestra diócesis ha dado a la Iglesia universal. Por fecha de nacimiento, al beato Jacinto Orfanell le sigue san Pere Màrtir Sans y Jordà. Nació en Ascó el 3 de septiembre de 1680, en cuya iglesia parroquial fue bautizado el mismo día. A los 10 años marchó a Lleida a estudiar, acogido por su tío Miquel Jordà, sacerdote en la catedral de esa ciudad. Siete años más tarde ingresa en el convento de los dominicos y al año de noviciado hizo la profesión solemne. Después de la ordenación sacerdotal, en 1704, permaneció allí cuatro años más, hasta que en 1708 sus superiores le destinaron a Zaragoza. Durante algunos años se dedicó al ministerio de la predicación en distintos pueblos de Aragón y Cataluña.

Después de manifestar a sus superiores el deseo de ser misionero, en 1712, junto con otros misioneros, parte hacia Filipinas, donde llega en agosto del año siguiente. Durante dos años aprende chino en Manila y en 1715 partió hacia China, a la provincia de Fo-kien, donde desarrolló una inmensa labor evangelizadora.

En 1729 comenzaron las dificultades para los misioneros y se refugiaron en Cantón. Es entonces cuando le nombran obispo de Mauricastro y Vicario apostólico de Fo-kien, y donde recibe la ordenación episcopal. Expulsado de Cantón, se refugia en Macao. Allí desarrolló una intensa actividad evangelizadora y escribió una *Apología de la Religión cristiana*. En 1738 regresó a Fo-kien, donde se dedicó a cuidar la fe de los cristianos clandestinamente y superando muchas dificultades debido al clima de persecución y de su delicada salud.

El 30 de junio de 1746 fue encarcelado y trasladado junto con otros prisioneros a Foxeu, donde sufrió torturas e interrogatorios humillantes, que en ningún momento hicieron tambalear su fe. El obispo Serrano, compañero suyo en la prisión y testigo de los hechos, escribió una relación del juicio al que fue sometido. En su informe cuenta la paciencia que tuvo en medio de tanto sufrimiento, confortado por el recuerdo de la Pasión de Cristo: cuando le preguntaban el motivo que le había impulsado a ir a China, respondía que era el deseo de la salvación de las almas y la certeza de que recibiría el premio de la Vida eterna si sufría la muerte por el Evangelio; manifestó abiertamente que su misión consistía en enseñar a creer y amar a Dios, sin lo cual es imposible salvarse, y que esa fe se fundamentaba en el testimonio de la Sagrada Escritura.

Por la confesión de la fe fue condenado a morir degollado, junto con otros cuatro misioneros. La confirmación de la sentencia por parte del emperador no llegó hasta el 24 de mayo del año siguiente. Recibió la noticia el mismo día y se preparó para el martirio, que tuvo lugar dos días más tarde. Fue beatificado por el papa León XIII en 1893 y canonizado por san Juan Pablo II el 1 de octubre del año 2000.

Que su testimonio nos ayude a valorar la fe que recibimos en nuestro bautismo.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Maries dels Sagraris

El passat 4 de maig vam celebrar a la capella de la Verge de la Cinta la nostra festa anual.

L'eucaristia fou presidida pel nostre bisbe, D. Enrique, i concelebrada per Mn. Josep M. Membrado.

El Sr. Bisbe ens digué en l'homilia que aquest era un dia i un moment de gràcia per celebrar i donar gràcies al Senyor, i compartir aquesta trobada i convivència.

L'Associació és una obra eclesial d'espiritualitat i apostolat eucarístic.

Com a fi de curs, un any més, visitarem els sagraris de les parròquies de Flix, Ascó, Vinebre, Móra la Nova, Móra d'Ebre, Rasquera i Benifallet. Una experiència positiva treballar pel do rebut, donant gràcies a Déu, de qui prové tot.

Que l'any vinent puguem repetir aquesta experiència.

El lema programat per a aquest curs és «Si coneguérem el do de Déu». Desenvoluparem el nostre treball amb il·lusió i esperança.

Maria Cinta Colomé Ferrando
UNER Tortosa

Confirmacions a la Parròquia Santa Maria del Mar de Benicarló

El dia 6 d'octubre, el Sr. Bisbe ha administrat el sagrament de la Confirmació a quaranta-quatre joves a la Parròquia Santa Maria del Mar de Benicarló.

El Sr. Bisbe, amb les paraules que els va dirigir, els va animar a

continuar el camí de la fe malgrat la problemàtica que avui envolta el jovent per seguir vivint com a cristians, dins d'una Església que doni motius d'esperança.

Demanem el Senyor que aquests joves i tots els que s'a-

propen a rebre el sagrament de la Confirmació, madurant en la seva vida, aconseguixin viure l'esperit cristià que els catequistes els han inculcat durant els dos anys de formació que han tingut.

Els catequistes

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Un sembrador de pau i d'esperança sap esperar, confia; assumeix les desil·lusions de la seva sembra, però mai no deixa d'estimar el camp la cura del qual li ha estat encarregada» (8 de setembre).

@Pontifex: «El Senyor és el primer de confiar en vosaltres i us convida que també confieu en vosaltres mateixos; us convida a animar-vos, units a Ell, per escriure la pàgina més bonica de les vostres vides» (8 de setembre).

@Pontifex: «La nostra vida i les nostres capacitats són fruit d'un regal teixit entre Déu i moltes altres mans silencioses de persones de qui només coneixerem els noms al Cel» (8 de setembre).

@Pontifex: «Feliços vosaltres, feliç l'Església dels pobres i per als pobres, perquè viu impregnada del perfum del seu Senyor, viu alegre anunciant la Bona Nova als descarrats de la terra, a aquells que són els preferits de Déu» (9 de setembre).

La Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel celebrà la festa del seu patró

La Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel va cloure els actes organitzats per als residents en la festa del seu patró amb una Missa solemne el dia 30 de setembre, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per l'Il·lm. José Luis Arín, vicari general; Mn. Víctor Cardona, president del Patronat de la Residència; preveres residents i altres. Van participar en la celebració l'alcalde de la ciutat, altres autoritats, alguns regidors, la Junta de la Fundació del Patronat de la Residència, residents, familiars, treballadors, col·laboradors, voluntaris i simpatitzants. El Sr. Bisbe va recordar en l'homília que les primeres que van portar la nostra residència van ser les Germanetes dels Pobres, i ara continua al servei dels més necessitats. Després de la benedicció final, la processó amb la imatge de Sant Miquel pel voltant del claustre fins tornar a la capella. El Sr. Bisbe donà les gràcies a tots.

A continuació, a la sala d'actes va tenir lloc l'acte institucional presidit pel Sr. Bisbe, la Sra. Alcaldessa i Mn. Víctor Cardona. La Residència Sant

Miquel Arcàngel és una entitat que pertany a l'economia social i treballa en el sector de la dependència dintre les entitats sense afany de lucre reconegudes a Catalunya i a Espanya. Actualment acull 126 residents i 61 usuaris del Centre de Dia. I a través del programa «Compartir taula» s'han ajudat a 2.065 persones l'any 2018 i aquest

2019 el nombre de persones que han rebut ajuda fins al dia d'avui és de 1.297. La Sra. Alcaldessa va recordar tota l'ajuda que dona aquesta casa a les persones grans i va manifestar el més sincer agraïment per part de l'Ajuntament de Tortosa.

Per cloure l'acte, prengué la paraula Mons. Enríque Benavent. També les seues paraules van ser d'agraïment per la bona tasca, la qual només és possible gràcies a la implicació de tantes persones. Va fer un petit resum de la història de la residència amb una òptica cristiana des de la diòcesi, tenint present les realitats humanes: pobresa, mitjans assistencials i àmbits educatius.

Per a finalitzar l'acte, tots els assistents van ser convidats a un aperitiu. Que el Senyor ajude els nostres ancians i tots els qui d'alguna manera col·laboren en aquest gran bé social i espiritual com es respira en la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel.

Maria Joana Querol Beltrán

Inicio del Mes Misionero Extraordinario

Día 1 de octubre, fiesta de Santa Teresa Del Niño Jesús. Celebración de la Eucaristía en el monasterio de las Carmelitas de Jesús - Tortosa

El día 1 de octubre tuvo lugar en todo el mundo la apertura del Mes Misionero Extraordinario declarado por el papa Francisco. En nuestra diócesis se inició con una Eucaristía en el monasterio de vida contemplativa de las Carmelitas de Jesús, presidida por nuestro Sr. Obispo y concelebrada por once sacerdotes. Todos los cantos fueron a cargo de las hermanas carmelitas, compuestos con la letra de santa Teresa del Niño Jesús y la música de Mn. Jaume Sirisi, que fue sacerdote de nuestra diócesis.

Nuestro Obispo, en la homilia, recordó que a la santidad más grande se llega por el camino más humilde, que los misterios del Reino de Dios llegan a los pequeños y sencillos. Teresa del Niño Jesús descubre que es como una niña a quien Dios consuela y ama. Su corazón es sencillo y humilde. Tu-

vo que pasar pruebas y dificultades, pero entendió que Dios la consolaba y ella incluía en su corazón a toda la humanidad. Por esto, es patrona de las misiones, porque su corazón contiene un amor capaz de amar a toda la humanidad. Hoy el papa Francisco nos invita a celebrar el Mes Misionero Extraordinario. Quiere que este mes misionero inspire la vida de la Iglesia, que sólo tiene sentido si somos capaces de amar a todas las personas. Por esto hemos de convertir nuestras acciones en momentos misioneros, para posibilitar que todos lleguen a amar a Jesucristo.

La Eucaristía fue muy solemne y después de la bendición del Sr. Obispo, veneramos la reliquia de la santa. Al final pasamos a tomar un refresco.

Que el Señor nos ayude a celebrar este Mes Misionero Extraordinario con la disponibilidad de sa-

lir de nosotros mismos, dejando nuestras comodidades y dando testimonio de una Iglesia en continua salida.

Delegación diocesana de Misiones

AGENDA

- ▶ **Divendres 15**, Catí, a les 19 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 16**, Jesús, Casa Mare de la Consolació, «Dones i Església», Acció Catòlica General. / Cinctorres, a les 12 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 17**, Sant Mateu, a les 12.15 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ **Dimarts** [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a La Rioja.

13. ■ **Dimecres** [Sa 6,2-12 / Sl 18 / Lc 17,11-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac

(Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867).

14. ■ **Dijous** [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ **Divendres** [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe

de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ **Dissabte** [Sa 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), verge cistercenca a Helfta.

17. ■ **Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ml 3,19-20a / Sl 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

Diumenge XXXII de durant l'any (C)

COMENTARI

Tenim la certesa de la nostra resurrecció

Ens atensem al final de l'any litúrgic i l'accent de les lectures recau sobre el tema de la resurrecció. A l'evangeli uns *saduceus* que *neguen que els homes hagin de ressuscitar* plantegen una qüestió per fer veure que la resurrecció és absurda: una dona que, segons la llei del levirat, s'ha casat successivament amb set germans i tots moriren sense deixar fills. Aquesta dona, en la resurrecció, ¿de quin dels set serà l'esposa? Perquè tots set s'hi havien casat. És com dir-li a Jesús: t'adones com n'és d'absurda la resurrecció?

Però Jesús els dona dues respostes molt clares: *En el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran; pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu.* És a dir, en la resurrecció les relacions entre home i dona seran molt diferents de les que tenim ara; la resurrecció no és una simple continuació de la vida, sinó una vida nova i diferent, una vida de plenitud que difícilment podem comprendre des d'aquí la terra. La segona raó és que *Moisès diu que el Senyor és Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Deu de Jacob. Déu no és Déu de morts sinó de vius perquè, per a ell tots viuen.*

Aquesta fe en la resurrecció la veiem clarament afirmada en un dels primers testimonis de l'AT. És la meravellosa escena d'una mare que perdrà tots els seus set fills. En el fragment que llegim veiem que el segon fill afirma clarament: *El Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.* El tercer també afirma, estenen les mans: *Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.* I el quart diu: *És bo confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos perquè tu no ressuscitarà pas a la vida.* El mateix Pau afirma: *El nostre Pare ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança.* La certesa de la resurrecció futura ens omple de consol etern, d'una immensa esperança, i de la seguretat d'una vida plena i total.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2,9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots, digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.» El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.» Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*

Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meva defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina. Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho feu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 20,27.34-38) (Versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Mac 7,1-2.9-14)

En aquellos días, sucedió que arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la ley. Uno de ellos habló en nombre de los demás: «¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres». El segundo, estando a punto de morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el Rey del universo nos resucitará para una vida eterna». Después se burlaron del tercero. Cuando le pidieron que sacara la lengua, lo hizo en seguida y presentó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «Del Cielo las recibí y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios». El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos. Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba a punto de morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se tiene la esperanza de que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida».

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor. Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño.* R.

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 2,16-3,5)

Hermanos: Que el mismo Señor nuestro, Jesucristo, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado y nos ha regalado un consuelo eterno y una esperanza dichosa, consuele vuestros corazones y os dé fuerza para toda clase de palabras y obras buenas. Por lo demás, hermanos, orad por nosotros, para que la palabra del Señor siga avanzando y sea glorificada, como lo fue entre vosotros, y para que nos veamos libres de la gente perversa y malvada, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os libraré del Maligno. En cuanto a vosotros, estamos seguros en el Señor de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos mandado. Que el Señor dirija vuestros corazones hacia el amor de Dios y la paciencia en Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 20,27.34-38) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús, dirigiéndose a los saduceos, que dicen que no hay resurrección, les dijo: «En este mundo los hombres se casan y las mujeres toman esposo, pero los que sean juzgados dignos de tomar parte en el mundo futuro y en la resurrección de entre los muertos no se casarán ni ellas serán dadas en matrimonio. Pues ya no pueden morir, ya que son como ángeles; y son hijos de Dios, porque son hijos de la resurrección. Y que los muertos resucitan, lo indicó el mismo Moisés en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor: «Dios de Abrahán, Dios de Isaac, Dios de Jacob». No es Dios de muertos, sino de vivos: porque para él todos están vivos.»